

UZASADNIENIE

Skarb Państwa – zastąpiony przez Starostę (...) domagał się zasądzenia od M. M., kwoty 11 647,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę numer (...) z dnia 10 kwietnia 2017 roku. Zgodnie z treścią § 8 ust. 2 umowy pozwany zobowiązany był do zwrotu przyznanych środków wraz z odsetkami w przypadku niedotrzymania warunków umowy – zatrudnienia bezrobotnego na okres ustalony w § 2 ust. 1. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy w tym zakresie. W tym stanie rzeczy zobowiązany był do zwrotu refundacji proporcjonalnie do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia w wysokości 11 647,24 zł. Pomimo wezwania do zapłaty dochodzona należność nie została do dnia wniesienia pozwu opłacona. Roszczenie stało się wymagalne od dnia 7 lutego 2020 roku zgodnie z zapisami § 8 ust. 2 umowy, tj. w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.

W dniu 1 września 2020 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Elku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który wobec braku skutecznego doręczenia odpisu nakazu zapłaty pozwanemu, został uchylony.

Kurator ustanowiony dla pozwanego którego miejsca pobytu nie jest znane wnosił o oddalenie powództwa w części dotyczącej refundacji kosztów zatrudnienia za okresy od 10 kwietnia 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku jako przedawnionych, wnosząc jednocześnie o przyznanie mu wynagrodzenia zgodnie z treścią § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku.

Nie kwestionował, że pozwany zawarł umowę nr (...) w sprawie organizacji refundowanego stanowiska pracy skierowanego bezrobotnego do 30 roku życia, która zawierała stosowny mechanizm zwrotu refundacji w przypadku niewywiązywania się z obowiązku zatrudnienia danej osoby przez wskazany czas.

Kurator podnosił, że wbrew twierdzeniom pozwu roszczenie o zwrot refundacji nie jest wymagalne od dnia 7 lutego 2020 roku (w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty), albowiem zgoda na taki mechanizm weryfikacji wymagalności roszczenia prowadziłaby do nieakceptowanych skutków, a mianowicie starosta mógłby wspomniane wezwanie wystosować dopiero na przykład za kilka lat przy okazji kontroli dokumentacji. W ocenie kuratora strona umowy nie może być zaskakiwana przez kontrahenta takim działaniem po upływie już nominalnego okresu przedawnienia – urząd pracy jako profesjonalny podmiot rynku pracy winien dbać, aby należycie i terminowo rozliczać beneficjentów środków publicznych. Zgodnie zatem z art. 120 § 1 zd. 2 Kodeksu cywilnego jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjąłby czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. W takim przypadku bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony kontrahent podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Przyjęcie takiego rozwiązania zmierza do zapobieżenia możliwości dowolnego przedłużania przez wierzyciela terminu spełnienia świadczenia przez nadmierne odwołanie dokonania odpowiedniej czynności. Ustawodawca w przepisie art. 120 § 1 zd. 2 k.c., aby zapobiec swoistemu wymuszeniu wydłużenia przez wierzyciela okresu przedawnienia w odniesieniu do zobowiązań, w których wymagalność wierzytelności związana jest z aktywnością wierzyciela, podjęciem określonych, nie rzadko sformalizowanych czynności, w swoisty sposób uregulował kwestie rozpoczęcia biegu przedawnienia, odrywając go od faktycznej wymagalności, a łącząc z momentem, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby wierzyciel podjął niezbędne czynności w najwcześniejszym możliwym terminie.

Pełnomocnik powoda popierając powództwo wywodził, iż umowa i aneks do umowy zawierały zobowiązanie do zatrudniania skierowanej osoby przez 24 miesiące. Jeżeli z winy pracownika umowa zostanie rozwiązana, to urząd zapewniał kolejnego pracownika i okresy pracownicze się sumują. Ostatnia skierowana osoba próbowała pracować w ramach umowy zawartej z pozwanym do dnia 17 października 2019 roku. Pozwany zaprzestał prowadzenia działalności

gospodarczej w grudniu 2019 roku i zdaniem powoda dopiero w tym momencie można było uznać, że pozwany nie wywiąże się z zawartej umowy. Termin wymagalności ustalony został po upływie 30 dni od dnia wezwania do zwrotu świadczenia. Jako, że łącząca strony umowa jest umową cywilnoprawną okres przedawnienia wynosi 6 lat.

Pełnomocnik powoda wyjaśnił przy tym, iż pozwany zmieniał rodzaj prowadzonej działalności, obie działalności prowadzone były pod jednym numerem NIP.

Sąd Rejonowy w Elku ustalił, co następuje:

Od 15 stycznia 2016 roku M. M. prowadził działalność gospodarczą zarejestrowaną w (...) przy ul. (...), lok. U1.

W dniu 10 kwietnia 2017 roku pomiędzy Starostą (...) reprezentowany przez D. Powiatowego Urzędu Pracy w E. – D. K. a M. M. jako właścicielem firmy (...) z siedzibą w E. przy ul. (...) (...) (zwanym pracodawcą) zawarta została Umowa nr (...) w sprawie organizacji refundowanego stanowiska pracy skierowanego do bezrobotnego do 30 roku życia.

Pracodawca zobowiązał się do zatrudnienia w ramach refundacji wynagrodzenia jednej osoby bezrobotnej w okresie od dnia **10 kwietnia 2017 roku do dnia 9 kwietnia 2019 roku** (§ 2 ust 1 umowy), z tym zastrzeżeniem, że urząd skieruje do zatrudnienia na refundowane stanowisko pracy osobę bezrobotną o kwalifikacjach odpowiadających wymaganiom pracodawcy określonym we wniosku o zorganizowanie stanowiska refundowanego, stanowiącym załącznik do umowy (§ 2 ust 2 umowy). Skierowany bezrobotny miał zostać zatrudniony na stanowisku kierowcy/kuriera, pracodawca zobowiązał się nawiązać z osobą bezrobotną stosunek pracy na czas nieokreślony lub czas określony, nie krótszy jednak niż wskazany w umowie okres od dnia 10 kwietnia 2017 roku do 9 kwietnia 2019 roku (§ 2 ust 3 umowy).

Urząd Pracy zobowiązał się do zwrotu pracodawcy części poniesionych kosztów wynagrodzeń i nagród związanych z zatrudnieniem bezrobotnego w ramach refundowanego stanowiska w wysokości do 1 990,00 zł i składek na ubezpieczenie społeczne od refundowanego wynagrodzenia co miesiąc w okresie od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 9 kwietnia 2018 roku (§ 3 ust 1 umowy).

W § 8 umowy strony zgodnie ustaliły, iż w przypadku złożenia niezgodnych z prawdą informacji, zaświadczeń lub oświadczeń składanych do wniosku, pracodawca dokona zwrotu otrzymanej refundacji kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty udzielonej pomocy od dnia wypłaty pierwszej kwoty udostępnionych środków za zatrudnionych pracowników w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania starosty. Zastrzeżono również, iż niewywiązanie się z warunku, o którym mowa w § 2 ust 1, tj. zatrudnienia w ramach refundacji wynagrodzenia jednej osoby bezrobotnej w okresie od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 9 kwietnia 2019 roku, powoduje obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania.

W dniu 14 września 2017 roku wskazane wyżej strony umowy zawarły Aneks nr (...), zmieniający umowę między innymi w zakresie § 2 ust 1 i § 3 ust 1 umowy, zgodnie ustalając, iż pracodawca zobowiązuje się do zatrudnienia w ramach refundacji wynagrodzenia jednej osoby bezrobotnej przez okres 24 miesięcy, a w przypadku przerw w zatrudnieniu pomiędzy poszczególnymi pracownikami okres obowiązywania umowy wydłuża się o te przerwy, urząd zaś zobowiązuje się do zwrotu pracodawcy części poniesionych kosztów wynagrodzeń i nagród związanych z zatrudnieniem bezrobotnego w ramach refundowanego stanowiska w wysokości do 1 990,00 zł i składek na ubezpieczenie społeczne od refundowanego wynagrodzenia co miesiąc w okresie 12 miesięcy, a w przypadku przerw w zatrudnieniu pomiędzy poszczególnymi pracownikami okres obowiązywania refundacji wydłuża się o te przerwy. W umowie dodano również § 4 ust 5 stanowiący, że pracodawcy nie przysługują roszczenia z tytułu refundacji w przypadku złożenia wniosku o refundację po dniu 22 grudnia 2018 roku.

Aneksem nr (...) z dnia 13 lutego 2018 roku strony zmieniły kwotę zwrotu pracodawcy części poniesionych kosztów wynagrodzeń i nagród związanych z zatrudnieniem bezrobotnego w ramach refundowanego stanowiska, określoną w § 3 ust 1 umowy, z 1 990,00 zł na 2 090,00 zł począwszy od 1 stycznia 2018 roku. Kolejnym Aneksem – Aneks nr (...) z dnia 4 marca 2019 roku strony zmieniły określone w § 2 ust. 2 stanowisko, na jakim zatrudniony ma być skierowany bezrobotny ze stanowiska kierowca/kurier na stanowisko sprzedawca.

Zgodnie z wewnętrznymi raportami Powiatowego Urzędu Pracy w E., w miesiącach maj, czerwiec, lipiec, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2017 roku oraz styczeń, luty, marzec i kwiecień 2018 roku Urząd wypłacił środki na wynagrodzenia pracowników: K. O. (okres kwiecień-czerwiec 2017 roku), M. K. (sierpień 2017 roku) oraz K. M. (okres wrzesień 2017 roku – marzec 2018 roku) w łącznej kwocie 20 637,26 zł oraz na składki na ubezpieczenie społeczne w łącznej kwocie 3 156,93 zł.

W dniu 20 grudnia 2019 roku M. M. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej zarejestrowanej pod firmą Sklep (...) M. M. z siedzibą w E. przy ul. (...), (...)

W dniu 20 stycznia 2020 roku Powiatowy Urząd Pracy w E. reprezentowany z upoważnienia Starosty przez D. Powiatowego Urzędu Pracy w E. skierował do M. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Sklep (...) M. M. z siedzibą w E. wezwanie do zapłaty (...)-(...) (...), w którym na podstawie § 8 ust. 2 umowy nr (...) z dnia 10 kwietnia 2017 roku w sprawie organizacji refundowanego stanowiska pracy skierowanego bezrobotnego do 30 roku życia zawartej pomiędzy Starostą (...) reprezentowanym przez D. D. Powiatowego Urzędu Pracy w E. a M. M. właścicielem firmy (...) (Sklep (...) M. M.) z siedzibą w E. przy ul. (...)(...) oraz aneksu nr (...) z dnia 14 września 2017 roku w imieniu Starosty wezwał wyżej wymienionego do zapłaty otrzymanej kwoty refundacji w wysokości proporcjonalnej do okresu nieutrzymania w zatrudnieniu skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonym od dnia refundacji za pierwszy miesiąc w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania Starosty, tj. w kwocie 11 647,24 zł plus należne odsetki ustawowe, których oprocentowanie wynosi 5% w stosunku rocznym, naliczone od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, tj. od 17 maja 2017 roku do dnia spłaty.

W treści wezwania wskazano, iż podczas analizy dokumentów w dniu 7 stycznia 2020 roku okazało się, że z dniem 20 grudnia 2019 roku M. M. zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej. Zgodnie z zawartą pomiędzy stronami umową w sprawie organizacji refundowanego stanowiska pracy skierowanego bezrobotnego do 30 roku życia utworzone zostało jedno stanowisko pracy kierowcy/kuriera, które aneksem nr (...) z dnia 4 marca 2019 roku zmienione zostało na sprzedawcę. W ramach tych stanowisk zatrudnione zostały kolejno następujące osoby: K. O. od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 21 czerwca 2017 roku (tj. 73 dni), M. K. od dnia 22 sierpnia 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku (tj. 10 dni), K. M. od dnia 20 września 2017 roku do dnia 31 marca 2018 roku (tj. 193 dni), P. D. od dnia 4 grudnia 2018 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku (tj. 28 dni) oraz J. W. od dnia 24 września 2019 roku do dnia 7 października 2019 roku (tj. 14 dni). Łącznie wyżej wymienione osoby przepracowały 318 dni, podczas gdy, aby wywiązać się ze zobowiązania zatrudnienie powinno obejmować 24 miesiące, tj. 730 dni. Tym samym, nie utrzymano utworzonego w ramach refundacji stanowiska pracy przez okres 412 dni.

Zgodnie z wezwaniem do zapłaty na dzień 20 stycznia 2020 roku należność M. M. wynosiła 13 209,25 zł, w tym: kwota wypłaconej refundacji w wysokości proporcjonalnej do okresu niezatrudnienia na utworzonym stanowisku pracy skierowanego bezrobotnego – 11 647,24 zł oraz należne odsetki ustawowe, których oprocentowanie wynosi 5% w stosunku rocznym naliczone od dnia 17 maja 2017 roku do dnia 20 stycznia 2020 roku – 1 562,01 zł.

Kierując powyższe wezwanie do zapłaty Powiatowy Urząd Pracy w E. wskazał M. M. sposób uregulowania należności oraz zastrzegł, że w przypadku niespłacenia należnej kwoty w wyznaczonym 30-sto dniowym terminie Starosta (...) zmuszony będzie podjąć przewidziane prawem środki celem wyegzekwowania należności. Wezwanie powyższe nie zostało podjęte przez M. M. i zwrócono je nadawcy w dniu 6 lutego 2020 roku.

W dniu 21 maja 2020 roku Powiatowy Urząd Pracy w E. reprezentowany z upoważnienia Starosty przez D. Powiatowego Urzędu Pracy w E. wystawił ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty FK. (...)(...)(...) kierowane

do M. M., w którym wzywał wyżej wymienionego do zapłaty zobowiązania w łącznej kwocie 13 385,07 zł, na które składała się kwota wypłaconej refundacji w wysokości proporcjonalnej do okresu niezatrudnienia na utworzonym stanowisku pracy skierowanego bezrobotnego w wysokości 11 647,24 zł oraz należne odsetki ustawowe naliczone od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, tj. od 17 maja 2017 roku do 21 maja 2020 roku w wysokości 1 737,83 zł. W wystawionym wezwaniu do zapłaty wskazano, iż objęte nim zobowiązanie wynika z niedotrzymania warunków umowy (...) z dnia 10 kwietnia 2017 roku w sprawie organizacji refundowanego stanowiska pracy skierowanego bezrobotnego do 30 roku życia. Kierując wezwaniem do zapłaty Powiatowy Urząd Pracy pouczył M. M. i wysokości odsetek ustawowych, które należy zapłacić za każdy dzień zwłoki od dnia 22 maja 2020 roku do dnia zapłaty (1,28 zł za każdy dzień) oraz sposobie i terminie uregulowania należności, wskazując, iż w przypadku braku wpłaty w wyznaczonym siedmiodniowym terminie sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym po dokonaniu oceny prawnej Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stąd też wyrokiem z 27 września 2021r. oddalił powództwo, przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Elku na rzecz kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu M. M. – kwotę 1.440,00 zł tytułem wynagrodzenia oraz kwotę 91,60 zł tytułem wydatków zaś nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Dokonując oceny prawnej sąd rejonowy wskazał iż :

Umowa między stronami zawarta została w oparciu o art. 150f ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1265). Z uwagi na strony stosunku zobowiązaniowego (umowy (...)), z którego wywodzone jest roszczenie objęte pozwem, brak jest zdaniem Sądu uzasadnienia dla przyjęcia legitymacji procesowej strony powodowej oznaczonej jako Skarb Państwa - Starosta (...) do wystąpienia przeciwko pozwanemu z roszczeniem oznaczonym w pozwie. Sąd rejonowy przedstawił dalej analizę działania Skarbu Państwa – za pośrednictwem stacji fiskalnych konkludując, że choć starostowie zawierają z pracodawcami umowy w przedmiocie refundacji części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne skierowanych bezrobotnych do 30 roku życia, nie uzyskują tym samym zdolności prawnej, a co za tym idzie i zdolności sądowej (art. 64 § 1 k.p.c.). Starosta nie ma zatem zdolności do występowania w procesie jako strona. Z mocy ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (t. j. z dnia 19 maja 2016 r., Dz. U. z 2016 r. poz. 814) starosta wchodzi w skład zarządu powiatu (tj. organu wykonawczego powiatu) jako jego przewodniczący, organizuje pracę zarządu powiatu i starostwa powiatowego, przy pomocy którego zarząd wykonuje zadania powiatu, kieruje bieżącymi sprawami powiatu oraz reprezentuje powiat na zewnątrz (art. 26, 33 i 34 ustawy o samorządzie powiatowym).

Stosownie do dyspozycji art. 2 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie powiatowym to powiat posiada osobowość prawną i wykonuje określone zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Powiat wykonuje określone ustawą zadania publiczne o charakterze ponadgminnym, w tym zadania w zakresie polityki rynku pracy określone w art. 9 ust.1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu rejonowego podmiotem legitymowanym czynnie do wystąpienia z roszczeniem w niniejszej sprawie był Powiat (...) – Powiatowy Urząd Pracy w E., nie zaś Skarb Państwa – Starosta (...).

Niezależnie od wskazanego braku zdolności sądowej w ocenie Sądu rejonowego wskazane w pozwie roszczenie nie zostało udowodnione przez stronę powodową tak, co do zasady, jak i co do wysokości.

Mając na względzie przedłożone dokumenty, Sąd powziął wątpliwość odnośnie zaistnienia przesłanek uzasadniających żądanie zwrotu uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienie skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty stosownie do § 8 ust. 2 umowy.

Zgodnie z treścią zawartej między stronami umowy oraz w myśl powołanego przepisu strona pozwana zobowiązana była zatrudnić jedną osobę bezrobotną skierowaną przez powoda w pełnym wymiarze czasu w okresie refundacji

początkowo od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 9 kwietnia 2019 roku, a następnie na skutek aneksu przez okres 24 miesiące, a w przypadku przerw w zatrudnieniu pomiędzy poszczególnymi pracownikami okres obowiązywania umowy miał wydłużać się o te przerwy. Pozwany zobowiązany był w szczególności, do utrzymania w zatrudnieniu skierowanego bezrobotnego przez wyżej wskazany okres czasu, czyli łącznie przez okres 24 miesiące od dnia zatrudnienia skierowanego bezrobotnego. Zgodnie z raportem z listy pierwszym pracownik został zatrudniony od 10 kwietnia 2017 r., w związku z czym zatrudnienie powinno trwać przez dalsze 24 miesiące tj. do 10 kwietnia 2019 r., chyba, że nastąpiły przerwy w zatrudnieniu, wydłużające okres trwania umowy. Ciężar wykazania przesłanek spoczywał na powodzie, wskazującym, iż powód nie wywiązał się z umowy i nie zatrudnił pracownika przez wymagany okres. Nadto to powód powinien wykazać, iż wywiązał się z zobowiązania i skierował pracownika do pracy u pozwanego w tym czasie, którego pozwany nie zatrudnił.

Sąd uznał, iż na podstawie przedłożonych dokumentów nie sposób ustalić jakich pracowników i przez jakie faktycznie okresy pozwany zatrudniał skierowanych przez Urząd Pracy bezrobotnych do 30 roku życia w ramach umowy zawartej ze Starostą (...), a tym samym nie sposób ustalić, czy rzeczywiście nie wywiązał się z obowiązku, o którym mowa w § 2 ust. 1 umowy, zmienionym Aneksem nr (...) do umowy z dnia 14 września 2017 roku. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów źródłowych i dowodów skierowań konkretnych pracowników. Nadto istniała rozbieżność między tym, co wskazano w wezwaniu do zapłaty z dnia 20 stycznia 2020 roku - w wezwaniu do zapłaty wskazano w podanych tam okresach pozwany zatrudniał łącznie pięć osób, a przedłożonymi raportami (...) Powiatowego w E., w których ujęto jedynie trzech ze wskazanych w wezwaniu do zapłaty pracowników. Ponadto podstawą do ustaleń Sądu i zasądzenia kwoty 11 647,24 zł nie mogły być jedynie informacje zawarte w wezwaniu do zapłaty - dokumencie wygenerowanym przez Urząd Pracy, bez dokumentów źródłowych wykazujących fakty tam wskazane.

Zdaniem sądu rejonowego okoliczności w sprawie budziły wątpliwości bowiem umowa zawarta została pomiędzy Starostą (...) a M. M. w ramach prowadzonej przez niego firmy (...) z siedzibą w E. przy ul. (...) (...) podczas, gdy wezwania do zapłaty kierowane są na firmę Sklep (...) M. M. z siedzibą w E. przy ul. (...) (...) w związku z zaprzestaniem tej konkretnej działalności w dniu 20 grudnia 2019 roku, która wykonywana była pod adresem E., ul. (...), (...).

Nadto wezwanie do zapłaty nie zostało skutecznie doręczone pozwanemu. Z adnotacji poczynionych na kopercie zawierającej przesyłkę kierowaną do pozwanego wynika, iż pozwany nie podjął przesyłki, którą awizowano w dniu 22 stycznia 2021 roku i zwrócono nadawcy w dniu 6 lutego 2020 roku (data stempla pocztowego). Strona powodowa uznała przesyłkę powyższą za doręczoną licząc termin wymagalności roszczenia od dnia następującego po dniu, w którym zwrócono wezwanie nadawcy podczas, gdy żaden z zapisów przedłożonej umowy nie uprawniał Starosty (...) do uznania kierowanego przez siebie wezwania do zapłaty za doręczone przy zastosowaniu fikcji doręczenia po dwukrotnej awizacji przesyłki, tj. znanej zarówno w postępowaniu administracyjnym (art. 44 k.p.a.), jak i w procedurze cywilnej (art. 139 k.p.c.). W umowie bowiem w sprawach nieuregulowanych zastosowanie mają Kodeks Cywilny, Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U z 2016 r. poz. 645 z późn. zm), Ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniach w sprawie dotyczącej pomocy publicznej (Dz. U. z 2016 , poz. 1808 tekst jednolity), Rozporządzenie Komisji UE nr (...) mr (...) z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (dz. U. UE 352 z 24 grudnia 2013) z przedłożonych dokumentów nie wynika, czy i kiedy faktycznie awizowano przesyłkę po raz drugi (z adnotacji poczynionych przez doręczyciela na przedłożonej kopercie wynika, że przesyłkę awizowano w dniu 22 stycznia 2020 roku. Przy czym, nawet, jeżeli przyjąć, że zasadnie uznano przesyłkę zawierającą wezwanie do zapłaty za doręczoną pozwanemu w dniu 6 lutego 2020 roku, pozwany miał 30 dni od daty otrzymania wezwania do uregulowania należności. Stąd też, termin do wykonania zobowiązania, a zatem roszczenie stało się wymagalne dopiero po upływie 30 dni od daty, z jaką strona powodowa przyjęła skutek doręczenia nie zaś od dnia następującego po dniu doręczenia (w drodze fikcji) przesyłki.

W ocenie Sądu rejonowego, na podstawie materiału dowodowego złożonego do akt sprawy nie sposób przyjąć, że wezwanie do zapłaty starosty, o którym mowa w § 8 ust. 2 umowy zostało skutecznie doręczone pozwanemu, a tym samym nie rozpoczął biegu określony umową termin do spełnienia świadczenia i roszczenie nie stało się wymagalne.

W tym kontekście roszczenie nie jest również przedawnione, albowiem roszczenie jest niewymagalnie, zgodnie z zapisami umowy.

Z powyższych względów, mając na uwadze zwłaszcza wskazywany wyżej brak legitymacji czynnej po stronie powodowej, Sąd orzekł o oddaleniu powództwa o wynagrodzeniu kuratora pozwanego i zwrocie poniesionych przez niego wydatków na podstawie przepisów i na podstawie przepisów art. 113 ust. 5 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (t. j. Dz. U. z 2020 r. poz. 755) obciążył nieuiszczonymi kosztami sądowymi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł powód zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

Naruszenie prawa materialnego tj:

1. przepisu art.2 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 w/w ustawy przez ich błędną wykładnię i zastosowanie polegającą na błędnym ustaleniu charakteru zadań wykonywanych przez stronę powodową.
2. przepisu art 46 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy poprzez jego błędną wykładnię w zakresie ustalenia podmiotu uprawnionego do zawierania umów w sprawie organizacji refundowanego stanowiska pracy
3. ***przepisu art 103 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w zw. z art. 9 pkt. 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych poprzez nieuzasadnionym niezastosowaniu, w konsekwencji nieprawidłowym ustaleniu charakteru ustrojowego Funduszu Pracy oraz środków pochodzących z tego funduszu.***

4 zarzucał też naruszenie prawa materialnego art. 43⁴ kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię i nie uwzględnienie faktu ,że stroną umowy jest pozwany jako osoba fizyczna wymieniona z imienia i nazwiska.

Naruszenie prawa procesowego:

1. tj. przepisu art 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i zastąpienie jej dowolną oceną dowodów poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił niewywiązania się pozwanego z zawartej umowy.

Wskazując na te podstawy wnosił o :

1. Zmianę zaskarżonego wyroku w całości i:
 - a) Zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 11.647,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10.07.2017 roku i kosztami procesu
 - b) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

2. Ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżący podnosił, iż podstawą roszczeń powoda jest umowa z dnia 10 kwietnia 2017 roku o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne skierowanych bezrobotnych do 30 roku życia. Umowa została zawarta w oparciu o treść art. 150 f ustawy z dnia 20 kwietnia o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy Środki wypłacane były z Funduszu Pracy. Zgodnie

zaś z treścią art 103 cytowanej wyżej ustawy Fundusz Pracy jest państwowym funduszem celowym. Dysponentem funduszu jest minister właściwy do spraw pracy. Zgodnie z treścią art 9 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych państwowe fundusze celowe są podmiotami tworzącymi sektor finansów publicznych. Tym samym środki wypłacane z tego funduszu są funduszami państwowymi i tym samym należy stwierdzić, że wypłacając środki z tego funduszu Starosta realizuje zadania Skarbu Państwa, a nie powiatu. Zgodnie z treścią art 2 ust 1 pkt 17 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy organem zatrudnienia jest starosta, a nie Powiat. Również zgodnie z treścią art 46 ust 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy to Starosta dokonuje refundacji podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, jest również podmiotem uprawnionym do zawierania umów z pracodawcami Jego umocowanie wynika z przepisów w/w ustawy a nie ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym. Reasumując to Starosta, a nie Powiat działając w ramach zleconych przez Skarb Państwa jest legitymowany czynnie do występowania jako powód. Odnośnie ustaleń Sądu o braku udowodnienia roszczenia powód przedstawił dokładną kwotę wypłaconej refundacji przedstawiając wydruk z ewidencji potwierdzający ten fakt. W wezwaniu do zapłaty z dnia 20.01.2020 roku przedstawiono dokładne wyliczenie okresów zatrudnienia poszczególnych pracowników. Przedstawiono też sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem co nie było kwestionowane przez pozwanego reprezentowanego przez fachowego kuratora.

Skarżący wskazał, że być może Sądowi umknęły postanowienia aneksu nr (...) do umowy. W związku z faktem, że program, z którego wypłacane były środki finansowe kończył okres obowiązywania z końcem 2018 roku strony uzgodniły, że pracodawcy nie przysługują roszczenia z tytułu refundacji w przypadku złożenia wniosku o refundację po 22.12.2018 roku (zmiany treści § 4 pkt 2 i dodanie § 4 pkt 5 umowy). Zgodnie zaś z treścią § 2 ust 1 umowy nr (...) pozwany był zobowiązany do zatrudnienia w ramach refundacji 1 osoby bezrobotnej przez okres 24 miesięcy. W przypadku niewywiązania się z tego obowiązku pozwany zobowiązany był do zwrotu uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia.

Zgodnie z treścią art 43.4 kodeksu cywilnego firmą osoby fizycznej jest jego imię i nazwisko i fakt, że powód zgodnie z wnioskiem pozwanego, w celu umożliwienia mu wypełnienia obowiązku utrzymania zatrudnienia wyraził zgodę na zamianę stanowiska osoby refundowanej, na sprzedawcę w sklepie otworzonym przez pozwanego nie zmienia faktu, że stroną umowy i pozwanym w sprawie jest M. M..

Odnośnie zarzutu niedoręczenia wezwania pozwanemu należy stwierdzić, że powód trzykrotnie wysyłał wezwania pozwanemu. Do pozwu dołączono dwa z nich. Każde było awizowane przed doręczyciela zgodnie z obowiązującymi przepisami Należy więc stwierdzić, że zostało ono doręczone skutecznie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelację uznać należało za zasadną.

Na wstępie wskazać należy na niekonsekwencję sądu rejonowego, który ustalając brak zdolności prawnej, a co za tym idzie i zdolności sądowej (art. 64 § 1 k.p.c.) starosty orzekał co do meritum.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż zdolność sądowa jest odpowiednikiem zdolności prawnej i tak jak zdolność prawna – nie podlega żadnym ograniczeniom. Podmioty, które mają zdolność prawną, mają równocześnie zdolność sądową. Brak zdolności sądowej, zachodzący tak po stronie powoda, jak i pozwanego, uniemożliwia prawidłowe przeprowadzenie procesu, jeśli jest to brak nieusuwalny. W razie możliwości usunięcia takiego braku, art. 199 § 2 k.p.c. nakłada na sąd obowiązek podjęcia stosownych działań w tym kierunku (art. 70 k.p.c.). Pierwotny nieusuwalny brak zdolności sądowej prowadzi zaś do odrzucenia pozwu (art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c.) i ewentualnie zniesienia postępowania, jeśli toczyło się ono pomimo takiego braku (art. 71 k.p.c.).

Powyższe uwagi w kontekście oceny prawnej przedstawionej przez sąd rejonowy w uzasadnieniu wyroku – prowadzą do wniosku, że pozew winien podlegać odrzuceniu, czego jednak sąd ten nie uczynił.

W ocenie sądu okręgowego nie sposób zgodzić się z poglądem prezentowanym przez sąd rejonowy co do statusu starosty w sprawach dotyczących gospodarowania środkami państwowego funduszu celowego - Funduszu Pracy.

Zaznaczyć należy, że państwowy fundusz celowy jest formą organizacyjną sektora finansów publicznych tworzoną na podstawie odrębnej ustawy, którego przychody pochodzą ze środków publicznych, a koszty są ponoszone na realizację wyodrębnionych zadań państwowych. Państwowe fundusze celowe nie posiadają osobowości prawnej. Są to rachunki bankowe, którymi dysponują odpowiedni ministrowie wskazani w ustawie tworzącej fundusz – co wynika wprost z art. 29 ustawy o finansach publicznych. Z kolei z art. 103 Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy stanowi, iż Fundusz Pracy jest państwowym funduszem celowym, a dysponentem Funduszu Pracy jest minister właściwy do spraw pracy.

Jak wskazuje M. C. w komentarzu do art. 103 cyt. ustawy „Fundusz Pracy jest odrębną jednostką państwową będącą funduszem celowym. Nie jest to jednak osoba prawna, a jedynie wyodrębniona część środków budżetowych, które mają sfinansować szczególnego rodzaju zadania publiczne wskazane w ustawach. Funkcjonowanie państwowych funduszy celowych opiera się na dotacjach i innych przychodach mających źródło w środkach i majątku publicznym. Koszty wszelkiego rodzaju są ponoszone na realizację wyodrębnionych zadań państwowych. Dlatego też podstawą gospodarki finansowej państwowego funduszu celowego jest roczny plan finansowy. Odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania spoczywa więc na Skarbie Państwa.”

Nie budzi także wątpliwości fakt zwierzchnictwa i nadzoru starosty nad urzędami pracy co wynika wprost z zapisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 2 ust.1 pkt.36 i art.9 u.prom. zatr.).

Zdaniem sądu okręgowego określenia właściwego podmiotu, który jest legitymowany do domagania się zwrotu środków finansowych wypłaconych w ramach refundacji nie należy łączyć z prawem tegoż podmiotu do wspomnianych środków. W tym kontekście zdaniem sądu legitymację przyznać należy staroście, który dochodzi zwrotu wypłaconej refundacji w imieniu Skarbu Państwa.

W celu pełnego wyjaśnienia powyższej tezy wskazać należy, iż jak wynika art. 103 ustawy o promocji zatrudnienia ... (dalej u.pr.zatr.) Fundusz Pracy jest państwowym funduszem celowym, a dysponentem Funduszu Pracy jest minister właściwy do spraw pracy.

W tym miejscu wskazać także należy na akt wykonawczy wydany na podstawie delegacji ustawowej (art. 108 ust.3 u.pr.zatr.) tj. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej Funduszu Pracy, z którego wynika (§ 3), że „**Obsługę finansowo-księgową środków Funduszu przekazanych przez dysponenta Funduszu** (właściwego ministra - przyp. autora) **na wyodrębniony dla środków Funduszu rachunek bankowy**, samorządom województw, **samorządom powiatów**, Ochotniczym Hufcom Pracy, wojewodom oraz innym jednostkom realizującym zadania finansowane ze środków Funduszu i mającym, na podstawie odrębnych przepisów albo umów zawartych na ich podstawie z dysponentem Funduszu, **obowiązek utworzenia wyodrębnionych rachunków bankowych z przeznaczeniem dla środków Funduszu, prowadzą ich właściwe organy lub jednostki organizacyjne.**” Powyższy zapis nie pozostawia wątpliwości, iż dysponentem środków pozostaje nadal właściwy minister, a tylko sfera obsługi finansowo księgowej spada na wskazane w tym przepisie podmioty. Kolejny przepis cytowanego rozporządzenia (§ 4) przewiduje zatwierdzenie przez Dysponenta Funduszu planu finansowego Funduszu sporządzany według zadań oraz organów i jednostek realizujących te zadania, w tym kwoty środków Funduszu (limity) na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Dodatkowo Dysponent Funduszu

zawiadamia na piśmie marszałków województw, starostów o wysokości ustalonych kwot środków Funduszu (limitów), jakie mogą być wydatkowane w roku budżetowym na finansowanie realizowanych przez nich zadań (ust.5). Na wniosek starosty (prezydenta miasta), zaopiniowany przez marszałka województwa, dysponent Funduszu może wyrazić zgodę na zwiększenie kwoty środków Funduszu ustalonej dla samorządu powiatu na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej (ust.5c).

Jak wynika z kolei z treści § 5 rozporządzenia Dysponent Funduszu może upoważnić starostów (prezydentów miast), do dokonywania zmian w planie finansowym polegających na przeniesieniach planowanych wydatków pomiędzy poszczególnymi paragrafami klasyfikacji budżetowej oraz wprowadzeniu nowych paragrafów klasyfikacji budżetowej, stosownie do uzasadnionych potrzeb, jeżeli nie spowoduje to przekroczenia ustalonych kwot środków Funduszu (limitów), a w przypadku dokonania przeniesień, starosta przekazuje dysponentowi Funduszu zaktualizowany plan finansowy w układzie paragrafów klasyfikacji budżetowej. W zakresie niewykorzystanych środków funduszu § 6 stanowi, iż Środki Funduszu niewykorzystane w roku budżetowym, pozostające na wyodrębnionych rachunkach bankowych samorządów powiatów, pozostają na tych rachunkach z przeznaczeniem na wypłatę zasiłków dla bezrobotnych i innych obligatoryjnych świadczeń, a Środki Funduszu przekazane przez dysponenta Funduszu na podstawie umów, o których mowa w § 3, niewykorzystane w roku budżetowym podlegają zwrotowi na rachunek bankowy Funduszu na zasadach określonych w tych umowach.

W zakresie nadzoru nad wydatkowaniem środków zobowiązano Kierowników jednostek, o których mowa w § 3, realizujących zadania finansowane ze środków Funduszu, do wyodrębniania, w ramach prowadzonych ksiąg rachunkowych jednostki,:

- 1) prowadzenia wyodrębnionej ewidencji księgowej środków Funduszu przekazanych przez dysponenta Funduszu oraz kosztów ponoszonych z tych środków;
- 2) właściwego dokumentowania przychodów i kosztów Funduszu;
- 3) udostępniania do kontroli dokumentów dotyczących przychodów i kosztów Funduszu przedstawicielom dysponenta Funduszu oraz innym upoważnionym organom i instytucjom;
- 4) przekazywania dysponentowi Funduszu informacji, o których mowa w § 10, umożliwiających sporządzenie przez dysponenta Funduszu sprawozdań budżetowych i finansowych zgodnie z obowiązującymi przepisami;
- 5) przekazywania dysponentowi Funduszu informacji o posiadanym stanie środków Funduszu, zapotrzebowania na te środki w bieżącym i następnych miesiącach, a także innych danych i informacji niezbędnych dla zapewnienia płynności finansowej Funduszu;
- 6) przekazywania dysponentowi Funduszu, zgodnie z ustalonym przez dysponenta Funduszu terminem i zakresem danych, informacji o uzyskanych efektach realizowanych usług, instrumentów rynku pracy i innych działań finansowanych z Funduszu;
- 7) przekazywania dysponentowi Funduszu, zgodnie z ustalonym przez dysponenta Funduszu terminem, rozliczenia wykorzystanych środków rezerwy Funduszu.

- o czym stanowi § 9 rozporządzenia.

Bardzo istotny zapis zawarty został w § 7, który stanowi, iż „Środki finansowe przekazane na wyodrębniony rachunek bankowy samorządu województwa lub samorządu powiatu przez inne niż dysponent Funduszu organy, organizacje i podmioty, z przeznaczeniem na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej oraz innych fakultatywnych zadań, **stanowią przychód Funduszu.**”

Cytowane wyżej przepisy rozporządzenia wskazują wyraźnie na fakt, że decydem w zakresie środków funduszu pozostaje jego dysponent tj właściwy minister, który sprawuje także nadzór nad wydatkowaniem środków. W świetle tego nie znajduje uzasadnienia założenie, że po przekazaniu środków z funduszu celowego na określony cel (np. refundację z art. 150 f u.pr.zatr.) i jego niezrealizowaniu w całości lub części dysponent traci do nich prawo, a uprawnionym do samodzielnego dysponowania staje się starosta.

Za trafnością przedstawionej argumentacji przemawia treść art. 110 u.pr.zatr., który stanowi że „W sprawach z zakresu gospodarki funduszami celowymi nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy o finansach publicznych.” Należy więc odnotować, że w art. 9 pkt.7 ustawy o finansach publicznych **jako jednostkę sektora finansów publicznych wskazano państwowe fundusze celowe**, które zobowiązane są do stosowania zasad gospodarki finansowej określone w tej ustawie (art. 10 fin.publ.) Już w art. 1 pkt.2 ustawy o finansach publicznych zaznaczono, że Ustawa **określa zakres i zasady działania** agencji wykonawczych, instytucji gospodarki budżetowej i **państwowych funduszy celowych**, do utworzenia których delegację zawarto w art. 29 tejże ustawy.

Przewidziano dla tych funduszy obowiązek tworzenia planów finansowych (art. 32), kontrolę wykonania (art. 35), obowiązek prowadzenia rachunkowości i sprawozdawczości (art.41,42) czy przyznanie dysponentowi państwowego funduszu celowego prawa wyrażenia zgody na niedochodzenie należności budżetu państwa o charakterze cywilnoprawnym (art. 58)

Zgodnie zaś z definicją zawartą w art. 124 ustawy o finansach publicznych dotacją stanowi transfer środków pochodzących z budżetu państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub **państwowych funduszy celowych**, dokonany na podstawie ustawy lub umowy międzynarodowej, przeznaczony na finansowanie lub dofinansowanie **zadań publicznych, podlegający szczegółowym zasadom rozliczenia.**

Jak zaś stanowi art. 126 cyt. ustawy „dotacje są to podlegające szczegółnym zasadom rozliczenia środki z budżetu państwa, budżetu jednostek samorządu terytorialnego oraz z państwowych funduszy celowych przeznaczone na podstawie niniejszej ustawy, odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych, na finansowanie lub dofinansowanie realizacji zadań publicznych”. Pojęcie dotacji należy więc traktować – jako związane z trybem rozliczeń danego typu wydatków, a nie z ich ekonomicznym charakterem, na co wskazuje zapis "środki podlegające szczegółnym zasadom rozliczenia". W kontekście funkcjonowania budżetu jako wydatki budżetowe kwalifikowane jest finansowanie działalności organów władzy publicznej i podległych im jednostek wykonujących zadania publiczne (starostowie dystrybuujący środki funduszu pracy), które to wydatki – w skali całego sektora finansów publicznych – uważać należy za koszty funkcjonowania państwa. Koszty tegoż funkcjonowania pokrywane są między innymi z dotacji celowych na zadania zlecone jednostkom samorządu terytorialnego.

Powyższa analiza pozostawała by niekompletną przy pominięciu regulacji ustawowej dotyczącej obowiązków związanych z przeciwdziałaniem bezrobociu. Jak zaś wynika z art. 1 (u.pr.zatr.) „Ustawa określa zadania państwa w zakresie promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej.” Zadania te są realizowane między innymi przez samorząd powiatu za pośrednictwem powiatowych urzędów pracy, które są jednostkami organizacyjnymi powiatu (art. 9). Odnotować jednak należy, że zgodnie z art. 4 pkt. 17 ustawy o samorządzie powiatowym „Powiat wykonuje określone ustawami zadania publiczne o charakterze ponadgminnym w zakresie przeciwdziałania bezrobociu oraz aktywizacji lokalnego rynku pracy.

Dla odróżnienia wskazać należy, że zadania własne, (jak stanowi art. 16 ust. 2 Konstytucji RP) - jednostki samorządu terytorialnego to takie, które wykonują we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność, czyli w sposób kreatywny, samodzielny i niezależny. Z istoty zadania własnego,

nawet jeśli ma ono charakter obligatoryjny, wynika bowiem, że organy samorządu muszą mieć, w zakresie określonym ustawami, prawo decydowania o sposobie realizacji tego zadania.

Przedstawiona analiza w ocenie sądu okręgowego daje podstawę do postawienia tezy, że starosta wykonując nałożone przepisami obowiązki w zakresie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem bezrobociu w tym dysponując dotacjami tj. środkami przekazanym z państwowego funduszu celowego – jakim jest Fundusz Pracy działa w imieniu Skarbu Państwa realizując zadania państwa (zadania publiczne). W trafności tegoż wniosku utwierdzają regulacje prawne uprawniające dysponenta funduszu (właściwego ministra) do pełnej kontroli działania funduszu, a jednocześnie nakładające na starostów obowiązki wykazywania na każdym etapie zasadności, wysokości i celowości wydatków poprzez działania sprawozdawcze, a nawet prowadzenia rachunkowości w ujęciu klasyfikacji budżetowej. O umiejscowieniu starosty w strukturze podmiotów uprawnionych i zobowiązanych w zakresie dysponowania środkami funduszu pracy stanowi wiele przepisów cytowanego wyżej rozporządzenia, które jak wiadomo obok ustaw i umów międzynarodowych stanowi źródło prawa (art. 87 ust 1 konstytucji RP).

Podsumowując wskazać należy, iż zdaniem sądu Starosta w zakresie dysponowania środkami Funduszu Pracy (jako państwowego funduszu celowego) – reprezentuje Skarb Państwa, które to ustalenie uzasadnia merytoryczne rozpoznanie sprawy.

Przechodząc do wskazanej przez sąd oceny dowodów uzasadniającej oddalenia powództwa, wskazać należy, iż sąd okręgowy nie podziela tej oceny dowodów.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co do związania stron umową, zakresem obowiązków i faktu nie wywiązania się pozwanego z podjętych zobowiązań. Powód przedstawił wykaz osób skierowanych do pozwanego, okresy ich zatrudnienia, wysokość wypłaconych kwot – a dowody te nie były w toku sprawy kwestionowane mimo reprezentowania pozwanego przez kuratora będącego radcą prawnym. Trudno też ustalić co sąd miał na myśli posługując się pojęciem „dokumenty źródłowe”, w sytuacji gdy złożona została do akt sprawy umowa, aneksy do umowy, a także inne dokumenty – co jest oczywistym wytworzone przez powoda.

Zgodność danych w (...) (k.72) z danymi zawartymi w umowie (k. 10-11) nie pozostawia wątpliwości, że oznaczenie pozwanego było prawidłowe, a uwagi sądu poczynione w uzasadnieniu pomijają fakt, że już w aneksie nr. (...) strony oznaczyły rodzaj zatrudnienia bezrobotnego „na stanowisku sprzedawcy”. Podpisując umowę, a także aneksy pozwany nie wskazał innego adresu niż G. (...), który to adres w (...) został także wskazany jako adres do doręczeń dla stałego i dodatkowego miejsca wykonywania działalności. Zatem doręczenie wezwania do zapłaty na ten adres uznać należało za jak najbardziej prawidłowe. Nie budzi także wątpliwości sądu okręgowego prawidłowość doręczenia wezwania do zapłaty. Wbrew ustaleniom sądu pierwszej instancji dokładna analiza kopii przesyłki (k. 6) wskazuje, że pierwsze awizo miało miejsce w dniu 22 stycznia 2020r (odnotowano w górnej części koperty), zaś drugie w dniu 29 stycznia 2020r z dopiskiem „nieobecny”.

Poczynione zatem przez sąd rejonowy ustalenia faktyczne i uwagi dotyczące nieprawidłowości doręczenia były błędne, chociaż część analizy prawnej dotyczącej doręczeń w postępowaniu administracyjnym (art. 44 kpa), a taka winna mieć zastosowanie do doręczeń przesyłek nadawanych przez urząd pracy uznać należy za trafną.

Kopia przesyłki z wezwaniem (k.6) adresowanej do pozwanego wskazuje, że nadano ją 21 stycznia 2020r, dwukrotnie awizowano i po 15 dniach z powodu niedoręczenia mimo prawidłowej dwukrotnej awizacji zarządono jej zwrot do adresata.

Nie zachodzą też postawy do przyjęcia, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, jak to podnosiła strona pozwana. Wskazać należy, iż powód wypłacił pozwanemu łącznie kwotę 20 637,26 zł, zaś uwzględniając okresy zatrudnienia skierowanych osób powinien on otrzymać kwotę 8990,02 zł. Tak więc zwrotowi podlegała kwota 11647,24 zł. Zasady zwrotu świadczenia (refundacji) określone zostały w art. 150f ust.4 (u.pr.zatr.), z którego to przepisu wynika obowiązek zwrotu z odsetkami uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym

nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. Pojęcie „za pierwszy miesiąc” należy wyklądać w ten sposób, że chodzi o pierwszy miesiąc w którym nie był już realizowany obowiązek zatrudnienia. Przy czym w sytuacji gdy były nawiązywane kolejne umowy w ramach realizacji zawartej umowy, zwrot refundacji proporcjonalnie do okresu zatrudnienia uprawnia do sumowania okresów zatrudnienia i kwot uzyskanych w ramach refundacji. Jak wynika z umowy stron w sprawach nią nieuregulowanych mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego i dalszych wskazanych ustaw (§ 11 umowy). Ponieważ jednak wskazane umową ustawy nie zawierają regulacji określającej sposób zaliczania spełnianych świadczeń w relacjach dłużnik-wierzyciel dla ustalenia istnienia i wymagalności zobowiązania posiłkować się należało przepisami kodeksu cywilnego. W sprawie niniejszej każda ze stron występuje w podwójnej roli, bowiem pozwany w momencie zatrudnienia osoby bezrobotnej stawał się wierzycielem w zakresie należnej refundacji, a powód dłużnikiem (§ 3 umowy). Z kolei z chwilą pobrania refundacji ale bez kontynuowania zatrudnienia osoby bezrobotnej – to po stronie powoda powstawała wierzytelność o zwrot nienależnie wypłaconej części refundacji (§ 8 umowy). Z uwagi na fakt, że zobowiązania które podlegają rozliczeniu wynikają z jednej umowy zdaniem sądu nie znajduje podstaw dokonywanie rozliczeń między stronami w oparciu poszczególne okresy zatrudnienia poszczególnych osób jako osobnych zobowiązań. Umowa stron kształtowała bowiem jeden stosunek zobowiązaniowy, którego realizacja rozciągnięta była w czasie. Zatem fakt niezatrudniania bezrobotnych i pobrania refundacji czynił świadczenia nienależnymi. Jednak późniejsze zatrudnienie kolejnego bezrobotnego skutkować winno zaliczeniem otrzymanej wcześniej niezasadnie refundacji (pobranej mimo niezatrudniania bezrobotnego) na poczet wypłaty wynagrodzenia i innych świadczeń temuż kolejnemu bezrobotnemu.

Taki też mechanizm ustalony został przez strony dla obliczenia okresów zatrudnienia przy założeniu, że dochodzić może do przerw w zatrudnieniu.

Powiązanie takiego rozliczenia wzajemnych wierzytelności z treścią art. 451 § 3 kc prowadzi do wniosku, że wypłacone pozwanemu w ramach refundacji kwoty zaliczyć należy na najdawniej wymagalne jego wierzytelności wynikające z wywiązywania się przez pozwanego z zawartej umowy, tj zatrudniania osób skierowanych przez urząd pracy. W ocenie sądu tak ukształtowane obowiązki stron dla finalnego rozliczenia uzasadniają zastosowanie teorii salda. Zakłada ona dokonanie potrącenia dwóch przeciwnie skierowanych wierzytelności czego efektem jest wówczas umorzenie obu roszczeń do wartości wierzytelności niższej. Najdawniej wymagane wierzytelności pracodawcy uległy zatem zaspokojeniu, które to ustalenie prowadzi do wniosku, iż nie doszło do przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem. Zgodnie bowiem z art. 76 ust. 3 i 5 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy ustawy, roszczenia z tytułu zasiłków, dodatków szkoleniowych, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia spełnienia warunków do ich nabycia przez uprawnioną osobę, a roszczenia powiatowego urzędu pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty. Jak zaś wynika z zestawień obrazujących dokonane wypłaty (k.73-74) na okres 3 lat od wypłaty do wytoczenia powództwa uiszczona została przez powoda kwota znacznie przewyższająca roszczenie powoda stąd nie ma podstaw by uznać zarzut przedawnienia za zasadny.

Finalnie odnieść się należy do odsetek, których żądanie zasądzenia w apelacji określono na dzień 10 lipca 2017r. Biorąc pod uwagę fakt, że pozew złożony został w dniu 9 lipca 2020r (prezentata k.2) i mając na uwadze 3 – letni termin przedawnienia – żądanie podległo uwzględnieniu w całości jako nieprzedawnione, mimo podnoszonego w imieniu strony pozwanej zarzutu przedawnienia. Zgodnie bowiem z treścią art. 123 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność podjętą

przed sadem w celu zaspokojenia roszczenia, a po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 kc). Związanie sądu odwoławczego granicami zaskarżenia (art. 378 kpc) skutkowało zatem zasądzeniem odsetek zgodnie z żądaniem apelacji.

Z przytoczonych wyżej względów apelację uznać należało w całości za uzasadnioną stąd też na podstawie art. 386 § 1 kpc zmieniono zaskarżony wyrok zasądzając od pozwanego dochodzoną pozwem kwotę nadto obciążając go kosztami procesu za obie instancje w tym kosztami zastępstwa procesowego

SSO Cezary Olszewski